

kommet tilbud på ca. 40 mio. kr. Denne helt absurde difference gav ikke regeringen eller finansministeren anledning til at søge aftalen ændret, men derimod alene til at søge den gennemført hurtigst muligt i Finansudvalget i december 1995. Hvis forholdene var nye for finansministeren og regeringen, måtte det som minimum have kunnet forlanges, at man havde gjort, hvad man kunne for at rette op på den helt skæve aftale og vise ansvarlighed over for Folketinget og for statens penge. Men dette viste sig ikke at være tilfældet.

På Finansudvalgets ønske om, at finansministeren skulle forespørge justitsministeren om muligheden for at ophæve aftalen eller dele af aftalen, ja, da var finansministerens reaktion alene at aftvinge Justitsministeriet et rent goddag, mand-økseskaft-svar. Ja, ikke alene aftvang man Justitsministeriet et svar, der passede Finansministeriet; man fik endda ændret det første svar og kopierede selv justitsministerens overskrift over på et andet svar til Finansudvalget, og dette svar gik alene ud på, at hvis der ikke var problemer for finansministeren, så var der ingen problemer.

Det er for mig en gåde, at justitsministeren overhovedet ville være bekendt at udlevere sit ministerium, som han gjorde. Men det lykkedes at få et flertal i Finansudvalget til at pålægge finansministeren at spørge Kammeradvokaten om muligheden for at hæve handelen, og Kammeradvokatens svar har vist sig at være en lige højre til finansministeren.

Finansministeren har benægtet, at man kan frigøre sig for købet af et areal i Brøndby til 165 mio. kr., men Kammeradvokaten har den modsatte mening, idet han ganske klart fastslår, at staten ikke er bundet til denne pris, fordi den offentlige vurdering er behæftet med fejl, og at arealet nu efter Told og Skats mening alene er 33 mio. kr. værd. Det har regeringen og boligministeren jo også taget konsekvensen af ved at fremsende et nyt aktstykke, hvor denne del af aftalen er trukket ud.

Imidlertid er det værd at gøre sig klart, at Kammeradvokaten jo ikke er hvem som helst. Kammeradvokaten er regeringens egen advokat, dvs. partsadvokat. Det er regeringen, der forsyner Kammeradvokaten med oplysninger, og det er regeringen, der drøfter sagen med Kammeradvokaten. Det er derfor bemærkelsesværdigt, at Kammeradvokaten, ministerens egen advokat, her går imod finansministeren. Men hermed er problemet efter Venstres mening ikke løst.

Der er to forhold, der yderligere gør sig gældende:

Det fremgik af ansøgningen fra boligministeren i november 1995, at to af ejendommene, og det var Niels Brocks Gade 8 og Irlandsvej 93, var forurenede, og her er spørgsmålet, om Københavns Kommune var vidende om forureningen, og om de forud for aktstykke 364 havde oplyst dette til statens forhandlere. Men dette er stadig ubesvaret.

Kammeradvokaten anfører i sit svar af 23. februar på side 2:

»For at en ændring af 19. alm. vurdering skal kunne komme på tale, skal forureningerne i al fald føre til, at vurderingerne er meget væsentligt højere end de forventelige salgspriser.«

Og som Kammeradvokaten anfører på side 4:

»Hvis der skulle komme sådanne oplysninger om forurening af de to grunde frem, at oplysningerne efter Told og Skats almindelige praksis i lignende situationer kan begrunde revision af 19. alm. vurdering, vil der som anført i min udtalelse af 26. januar 1996 efter min mening være grundlag for at nægte at betale et beløb svarende til 19. alm. vurdering for grundene.«

Dette bør regeringen nødvendigvis undersøge, før den forsøger at forhandle en godkendelse. Men regeringen har intet gjort.

Kammeradvokaten anfører korrekt, at dér, hvor der er objektive fejl i den offentlige vurdering, således at den er væsentlig højere, end en korrekt vurdering vil tilsige, ja, dér er staten ikke bundet, men det er lige præcis, hvad der gør sig gældende for købet af Irlandsvej 93. Her anfører Told og Skat i sin besvarelse af 12. december, at man har beregnet ejendomsværdien fejlagtigt og er nået frem til en væsentligt forhøjet ejendomsværdi. Dette forholder hverken Kammeradvokaten eller regeringen sig til.

Regeringen forsøger at dække sig ind under, at det hele drejede sig om at tilføre Københavns Kommune en bestemt sum penge, og det er nok også korrekt. Men det fremgik klart af aktstykket til Finansudvalget, at der skulle overdrages ejendomme til samme beløb i offentlig vurdering – underforstået, at for hver krone, statskassen udbetaler til Københavns Kommune, skulle kommunen overdrage tilsvarende ejendomsværdier, og forudsætningerne måtte selvfølgelig for Finansudvalget være, at der i det væsentlige var tale om korrekt ansatte offentlige vurderinger.

Hele regeringens optræden og finansministerens manglende reaktioner gør det klart for